

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA
KÖZNEVELÉSÉRT FELELŐS ÁLLAMTITKÁR

Iktatószám: 39599 -1/2013/OAT

Ügyintéző: Horváth Zoltánné
Telefonszám: 36 (1) 795-4337

Tisztelt Emlékezők, kedves biológia-kémia szakos IV.c. osztály!

Amikor Takács László levelét olvastam, aki az 1969-ben Cinkotán a Szerb Antal Gimnáziumban érettségizett IV. c. osztály nevében hívott nagyon kedvesen erre az emléktábla avatásra, amelyre legnagyobb sajnálatomra nem tudok elmenni, őszinte meghatottság vett rajtam erőt. Aztán képzeletben felsorakoztak előttem azok a nagy magyar pedagógusok, akik ennek a nemzetnek a szó legnemesebb értelmében a nevelői voltak. Hadd idézzek pár mondatot Szabó Dezső Életeim című életrajzi regényéből. Ő a kolozsvári református kollégiumba járt, s így írt a tanáiról: „Ez a tanári kar benne volt a századok nagy hagyományában, melyek alatt az iskola a magyar élni akarás hatalmas, hősi műhelye, bástyája és elindító fészke volt. Ezért minden egyes tanárnak mintegy önmagánál nagyobb arányai voltak. (...) Szent hivatással fogadott életük állandóan élő forrásokkal fakadt abból a közös talajból: mely kezdet és vég, ok és cél, időt és halált túldacoló szent szolidaritás.”* Az ő kezük alól kerültek ki a következő nemzedékek tudósai, orvosai, ápolói, építői, védői, gyarapítói. Ebből egyenesen következik, hogy azt, hogy még ma is van Magyarország, még ma is vannak nemes lelkű országépítő és országgyógyító magyarok, az elmúlt korok pedagógusainak köszönhetjük, mint ahogy a ma pedagógusainak köszönhetjük majd, ha lesz Magyarország és lesznek nemes lelkű országépítő és országgyógyító magyarok. Persze tudom, hogy a pedagógus önmagában nem országépítő. De ha nincs, aki az életét arra áldozza – nagy szó, mondjuk inkább azt, hogy arra szánja –, hogy a jövő nemzedéknek megtanítsa mindent, amit tud, és mindent, ami jó, és kiokosítja mindenről, ami rossz és kerülendő, akkor nem túlzás, amit mondtam. Ilyen tanárnő volt az Önök Ani nénije.

A Jóisten áldja meg az emlékét, és áldja meg az ilyen pedagógusokat!

Mint bizonyára tudják, mi már három éve éjt nappallá téve azon dolgozunk, hogy a magyar gyerekeket ilyen tanítók és tanárok ekkora elhivatottsággal, ebben a szellemben neveljék és tanítsák. Nem kérdőjelezem meg egy pillanatra sem a mai kollégák elhivatottságát és áldozatos munkáját. Sőt, azt hiszem, a XXI. század elején az, amit egy magyar pedagógus tesz a gyerekekért, nagyobb teljesítmény, mint amit ezelőtt ötven-hatvan évvel ugyanazért az eredményért tennie kellett volna. Ugyanakkor nem csak a tudás, hanem az erkölcsi, testi-lelki nevelés terén is igazán nagy eredményeket akkor várhatunk el, ha biztosítjuk azt, amit az

biztosítjuk azt, amit az állam, az oktatáspolitikai kötelessége biztosítani: az elvárásokhoz mért anyagi és társadalmi elismerést, a nevelés jogszabályi és tárgyi feltételeit, az iskolák zavartalan működését, a naprakész szaktudás elérhetőségét, a megfelelő szaktanácsadás és ellenőrzés működtetését.

Annak biztos tudatában, hogy legjobb lelkiismeretünk szerint mindent megteszünk ezért, kérem és köszönöm az Önök bizalmát és nem adom fel közös reménységünket, hogy az unokáinkat és az ő unokáikat olyan tanárok fogják érettségire bocsátani, mint az Önök Ani nénije volt.

Kívánok méltó, szép ünneplést és szívből kívánom, hogy az összetartás, amelynek – sajnos – ma már csodájára kell járnunk, sértetlenül megmaradjon Önök között s legyen követendő példa kortársaink és az utódok szemében.

Budapest, 2013. július „31.”

Dr. Hoffmann Rózsa

**Szabó Dezső: Életem 1.kötet. 370.old. Kriterion Könyvkiadó, Bukarest, 1982.*